

ANA HUANG

KINGS OF SIN
VIHA

Suomentanut Elina Koskelin

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
The King of Wrath

Copyright © 2022 Ana Huang
The moral rights of the author have been asserted.

Suomenkielisen laitoksen copyright © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-48723-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Rakkaittensa – myös oman itsensä – puolesta taistelemiselle

Bisilista

"Empire State of Mind" – Jay-Z feat. Alicia Keys

"Luxurious" – Gwen Stefani

"Red" – Taylor Swift

"Teeth" – 5 Seconds of Summer

"Partition" – Beyoncé

"Pretty Boy" – Cavale

"All Mine" – PLAZA

"Can't Help Falling in Love" – Elvis Presley

"We Found Love" – Rihanna

"Counting Stars" – One Republic

"The Heart Wants What It Wants" – Selena Gomez

"Stay" – Rihanna

LUKU 1

Vivian

”Ihan uskomatonta, että hän on täällä. Hän ei ikinä tule näihin tilaisuuksiin, ellei isäntänä ole joku hänen ystävästään...”

”Näitkö, että hän tiputti Arno Reinhartin pykälän alemmas *Forbesin* miljardööristalla? Arnie-raukka oli saada itkuraivokohtauksen keskellä Jean-Georgesia, kun sai tietää siitä...”

Kuiskutus alkoi puolivälissä Frederick-luonnonsuojelusäitiön vuosittaista rahainkeruutilaisuutta uhanalaisten eläinten hyväksi.

Tänä vuonna illan tähtenä piti loistaa pienen, hiekanvärisen kahlaajalinnun nimeltä huilutylli, mutta kukaan gaalan kahdestasadasta vieraasta ei keskustellut linnun hyvinvoinnista siemaillessaan *Veuve Clicquotia* ja napostellessaan kaviaari-cannoleja.

”Kuulin, että hänen perheensä huvilaa Comojärvellä kunnostetaan *sadalla* miljoonalla dollarilla. Paikka on vuosisatoja vanha, joten on kai jo aikakin...”

Kuiskaukset muuttuivat yhä kiihkeämmiksi, ja niitä siivittivät salaiset silmäykset ja satunnaiset, haaveksivat huokaukset.

En kääntynyt katsomaan, kuka oli saanut Manhattanin seurapiirien normaalisti jäänviileät jäsenet moisen kiihtymyksen valtaan. En varsinaisesti välittänyt. Huomioni oli kiinnittynyt erääseen tavarataloketjun perijättäreeseen, joka hipsutteli kohti lahjapussipöytää korkeaakin korkeammissa koroissaan. Hän vilkuili nopeasti ympärilleen, nappasi sitten yhden yksilöllisistä lahjapusseista ja pudotti sen käsilaukkuunsa.

Kun hän käveli tiehensä, puhuin kuulokemikrofoniini. ”Shannon, koodi vaaleanpunainen lahjapöydällä. Selvitä, kenen pussin hän nappasi ja aseta uusi tilalle.”

Tämän illan pussukoissa oli yhteensä yli kahdeksan tuhannen dollarin edestä lahjatavaraa, mutta oli helpompaa laskea menetys tilaisuuden kuluihin kuin ottaa Denmanin perijätär puhutteluun.

Assistenttini voihkaisi linjalla. ”Tilly Denman, *taas?* Eikö hänellä ole riittävästi rahaa, että hän voisi ostaa kaiken siltä pöydältä ja jäljelle jäisi silti miljoonia?”

”Niin, mutta tässä ei ole kyse rahasta. Hän tahtoo näpistämisen tuoman adrenaliiniryöpyn”, vastasin. ”Tee se. Tilaan Magnolia Bakerystä leipävanukasta huomenna hyvittääkseni sinulle uuvuttavan lahjapussin korvaamistehtävän. Ja luojan tähden ota selvää, missä Penelope on. Hänen pitäisi vartioida lahjapöytää.”

”Hah hah”, Shannon sanoi havaittuaan sarkasmini. ”Hyvä on. Hoidan lahjapussit ja Penelopen, mutta odotan huomiseksi *suurta* kulhollista leipävanukasta.”

Nauroin ja pudistin päätäni linjan vaietessa.

Hänen hoidellessaan lahjapussitilannetta minä kiertelin salissa ja pidin silmäni auki muiden suurten tai pienten ongelmien varalta.

Kun perustin yritykseni, tuntui kummalliselta työskennellä tapahtumissa, joihin minut olisi muuten kutsuttu vieraaksi. Mutta olin vuosien varrella tottunut siihen, ja tulojen myötä sain edes vähän itseenäisyyttä vanhemmistani.

Ne eivät olleet osa rahastoani eivätkä perintöäni. Ne olivat rahoja, jotka olin itse ansainnut rehellisellä työllä, järjestämällä luksustapah-tumia Manhattanilla.

Minusta oli ihanan haastavaa suunnitella kauniita tapahtumia alusta asti, ja rikkaat ihmiset rakastivat kauniita asioita. Kaikki voittivat.

Olin varmuuden vuoksi tarkistamassa äänentoistojärjestelmää vielä kertaalleen illan myöhempää pääpuhujaa varten, kun Shannon ryntäsi luokseni. ”Vivian! Et kertonut, että hänkin on täällä!” hän sihisi.

”Kuka?”

”*Dante Russo.*”

Kaikki ajatukset lahjapusseista ja äänentoistosta kaikkosivat päästäni.

Pakotin itseni katsomaan Shannonia ja näin hänen sädehtivät silmänsä ja punehtuneet poskensa.

”Dante Russo?” Sydämeni hakkasi ilman kunnollista syytä. ”Mutta hän ei vastannut kutsuun tulevana.”

”No, sellaiset säännöt eivät päde häneen.” Shannon melkein värisi innosta. ”Ihan uskomatonta, että hän tuli. Tästä puhutaan vielä viikkotolkulla.”

Aiempi kuiskuttelu kävi nyt järkeen.

Dante Russo, luksustuotekonserni Russo-yhtymän arvoituksellinen toimitusjohtaja, ei usein käynyt julkisissa tilaisuuksissa, ellei tapahtumaa isännöinyt hän itse, joku hänen läheinen ystävänsä tai tärkeä bisnestuttavansa. Luonnonsuojelujärjestö Frederick ei sopinut näihin kategorioihin.

Hän oli myös yksi varakkaimmista ja sen vuoksi seuratuimmista miehistä New Yorkissa.

Shannon oli oikeassa. Ihmiset kuhisisivat tästä vielä viikkoja, elleivät kuukausia.

”Hyvä”, sanoin ja yritin suitsia villiintynyttä sykettäni. ”Ehkä se saa ihmiset tajuamaan huilutyllin tilanteen paremmin.”

Shannon pyöritti silmiään. ”Vivian, ketään ei kiinnosta” – hän lopetti lauseensa kesken, katseli ympärilleen ja madalsi ääntään – ”*ketään ei oikeasti kiinnosta* huilutyllin tilanne. Siis että kyllä minua

surettaa, että se on uhanalainen, mutta rehellisesti sanottuna ihmiset ovat täällä vain näyttätymässä.”

Hän oli jälleen kerran oikeassa. Mutta olipa vieraiden läsnäolon syy mikä tahansa, he keräsivät rahaa hyväntekeväisyyteen ja nämä tilaisuudet pitivät yritykseni pyörimässä.

”Illan varsinainen aihe on”, Shannon sanoi, ”miten hyvältä Dante näyttää. En ole ennen nähnyt miestä, joka täyttäisi smokkinsa noin hyvin.”

”Shan, sinulla on poikaystävä.”

”Mitä siitä? Saan kai silti arvostaa toisten kauneutta?”

”No, etköhän sinä ole *arvostanut* ihan riittävästi. Olemme töissä täällä, emme toljottamassa illan vieraita.” Työnsin hänet lempeästi kohti jälkiruokapöytää. ”Voisitko hakea lisää wieniläisiä tartaletteja? Niitä ei ole kauheasti jäljellä.”

”Ilonpilaaja”, hän mumisi, mutta teki työtä käskettyä.

Yritin keskittyä taas äänentoistolaitteistoon, mutta en voinut vastustaa kiusausta etsiä katseellani väkijoukosta illan yllätysvierasta. Katseeni ohitti tiskijukan ja huilutyllin 3D-esittelyn ja pysähtyi oviaukon lähellä olevaan väkijoukkoon.

Tungoksen takia en nähnyt kuin uloimmat ihmiset, mutta voisin lyödä vaikka koko pankkitilini saldosta vetoa, että Dante oli kaikkien huomion keskipiste.

Epäilykseni saivat vahvistuksen, kun väentungos liikahti hetkeksi ja paljasti vilauksen tummia hiuksia ja leveitä harteita.

Tietoisuuden väre kulki selkäpiissäni.

Dante ja minä kuuluimme toisiaan sivuaviin seurapiireihin, mutta emme olleet koskaan virallisesti tavanneet. Sen perusteella, mitä olin hänen maineestaan kuullut, olin siitä vain iloinen.

Silti hän oli kuin magneetti, ja tunsin hänen vetovoimansa koko salin poikki.

Helytymätön värinä lanteellani pyyhki pois ihoni kihelmöinnin ja veti huomioni Danten fanikunnasta. Kalastin henkilökohtaisen puhelimeni käsilaukustani ja ahdistuin nähdessäni, kuka minulle soitti.

Minun ei pitäisi vastata henkilökohtaisiin puheluihin keskellä työtapahtumaa, mutta Francis Lauta ei yksinkertaisesti sopinut jättää huomiotta.

Varmistin vielä, ettei mikään hätätilanne vaatinut välitöntä huomiotani ja livahdin sitten lähimpään wc-tilaan.

”Hei isä.” Virallinen nimitys pääsi suustani helposti kahdenkymmenen vuoden harjoittelun tuloksena.

Minulla oli tapana kutsua häntä isiksi, mutta kun Laun koruliike sai tuulta alleen ja muutimme ahtaasta kahden makuuhuoneen asunnostamme Beacon Hillin huvilaan, hän vaati, että häntä kutsuttaisiin isäksi. Se kuulemma vaikutti ”tyylikkäämmältä” ja ”yläluokkaisemmalta”.

”Missä sinä olet?” Hänen matala äänensä jylisi linjalla. ”Miksi siellä kaikuu tuolla lailla?”

”Olen töissä. Livahdin vessaan vastaamaan.” Nojasin lonkkaani lavuaaritasoon ja tunsin tarvetta lisätä: ”Tämä on huilutyllin hyväksi järjestetty hyväntekeväisyystapahtuma.”

Hymyilin hänen raskaalle huokaukselleen. Isäni ei jaksanut ymmärtää ihmeellisiä tarkoituksia, joita ihmiset käyttivät tekosyinä juhlimiselle, vaikka kävi itsekkin vastaavissa tapahtumissa ja lahjoitti rahaa. Niin kuului tehdä.

”Kuulen joka päivä uudesta uhanalaisesta eläimestä”, hän valitti. ”Äitisi on jonkin sortisen kalan varainkeruujoukoissa, vaikka syömme mereneläviä joka viikko.”

Äitini, joka oli ennen vanhaan kosmetologi, oli nykyisin ammattimainen seurapiirinainen ja hyväntekeväisyyskomiteoiden jäsen.

”Kun kerran olet töissä, puhun lyhyesti”, isäni sanoi. ”Toivottavimmekin, että tulisit illalliselle perjantaina. Meillä on tärkeitä uutisia.”

Hänen sanavalinnastaan huolimatta kyse ei ollut toiveesta, vaan käskystä.

Hymyni hyytyi. ”*Tänä* perjantaina?” Nyt oli tiistai. Asuin New Yorkissa, vanhempani Bostonissa.

Tämä oli jopa heidän mittapuullaan viime hetken pyyntö.

”Niin.” Isäni ei vaivautunut selittämään. ”Illallinen on tasan seitsemältä. Älä myöhästy.”

Hän lopetti puhelun.

Puhelimeni jäähmettyi korvalleni vielä hetkeksi, ennen kuin laskin sen alas. Se lipsahti nihkeässä kämmenessäni ja oli pudota lattialle, ennen kuin sain sen työnnettyä takaisin käsilaukkuuni.

Hassua, miten yksi lause syöksi minut ahdistuksen kierteeseen.

Meillä on tärkeitä uutisia.

Oliko yritykselle tapahtunut jotakin? Oliko joku sairas tai kuolemaisillaan? Aikoivatko vanhempani myydä talonsa ja muuttaa New Yorkiin, kuten olivat kerran uhanneet tehdä?

Ajatuksissani vilisi tuhat kysymystä ja mahdollisuutta.

En tiennyt vastausta, mutta tiesin yhden seikan.

Hätäkutsu Laun tiluksille ei ikinä tiennyt hyvää.

LUKU 2

Vivian

Vanhempieni olohuone näytti kuin suoraan sisustuslehdestä repäistyltä. Pyntätyt leposohvat oli aseteltu juuri oikein suhteessa puusta veistettyihin pöytiin; posliiniset teeastiat kilpailivat tilasta kultaakin kalliimpien koriste-esineiden kanssa. Jopa huoneilma tuoksui kylmältä ja persoonattomalta, kuin kalliilta muttei mitenkään erityiseltä ilmanraikastimelta.

Joillakin ihmisillä oli koti, minun vanhemmillani oli näyttelytila.

”Ihosi näyttää elottomalta.” Äitini tutkaili minua kriittisenä.

”Oletko käynyt kuukausittain kasvohoidoissa?”

Hän istui minua vastapäätä. Hänen ihonsa hehkui helmiäisenhohoisesti.

”Kyllä, äiti.” Väkinäinen, kohtelias hymy alkoi koskea poskiini.

Olin astunut lapsuudenkotiini kymmenen minuuttia sitten, ja äitini oli jo ehtinyt arvostella hiuksiani (liian sotkuiset), kynsiäni (liian pitkät) ja nyt ihoani.

Tavallinen ilta Laun kartanossa.

”Hyvä. Muista, ettei voi päästää itseäsi rupsahtamaan”, äitini sanoi.

”Et ole vielä naimisissa.”

Tukahdutin huokauksen. *Taas se alkaa.*

Huolimatta kukoistavasta urastani Manhattanilla, jossa tapahtumajärjestäjän työ tarkoitti armottomampaa kilpailua kuin muotiluomusten mallikappaleiden alennusmyynti, vanhempani kiinnittivät huomiota vain siihen, ettei minulla ollut poikaystävää eikä täten mahdollisuutta päästä naimisiin.

He sietivät työntekoani, koska enää ei ollut muodissa, että perijätär vain lorvailisi, mutta he odottivat *kuola valuen* vävypoikaa, etenkin sellaista, joka voisi lujittaa heidän jalansijaansa vanhan rahan piireissä.

Olimme rikkaita mutta emme olleet rikkaasta suvusta. Emme ainakaan tämän sukupolven aikana.

”Olen vielä nuori”, huomautin kärsivällisesti. ”Minulla on vaikka kuinka paljon aikaa tavata sopiva mies.”

Olin kaksikymmentäkahdeksanvuotias, mutta vanhempani käyttäytyivät kuin nahistuisin muumioksi sillä kellonlyömällä, kun kolmaskymmenes syntymäpäiväni koittaisi.

”Olet miltei kolmenkymmenen”, äitini väitti vastaan. ”Et sinä tästä nuorene, ja sinun *täytyy* alkaa miettiä avioliittoa ja lapsia. Mitä pidempään odotat, sitä pienemmäksi valinnanmahdollisuutesi käyvät.”

”Kyllä minä sitä mietinkin.” *Mietin sitä yhtä vapaata vuotta, joka minulla on jäljellä, ennen kuin minut pakotetaan naimisiin jonkun hienostosuvusta tulevan pankkiirin kanssa.* ”Ja mitä nuorenmiseen tulee, sitä vartenhan on olemassa Botox ja kauneusleikkaukset.”

Jos sisareni olisi ollut paikalla, hän olisi nauranut. Mutta hän ei ollut, joten vitsini lässähti pahemmin kuin huonosti paistettu kohokas.

Äitini huulet tiukkenivat.

Äidin vieressä istuvan isäni paksut, harmaapäiset kulmakarvat muodostivat tuiman V-kirjaimen hänen nenänvartensa ylle.

Francis Lau oli kuusikymmenvuotias, vireä, hyväkuntoinen mies ja näytti tismalleen oman tiensä raivanneelta toimitusjohtajalta. Hän oli laajentanut Laun koruliikkeen pienestä perheyriytyksestä kansain-

väliseksi jättihirviöksi kolmessa vuosikymmenessä. Hänen hiljainen tuijotuksensa sai minut vetäytymään vaiti sohvatyynyjä vasten.

”Aina kun alamme puhua naimisiinmenosta, sinä vitsailet.” Hänen äänensävyään tihkui paheksuntaa. ”Avioliitto ei ole mikään vitsi, Vivian. Se on tärkeä asia perheellemme. Katso vaikka siskoasi. Hänen ansiostaan meillä on nyt yhteys Eldorran kuninkaalliseen perheeseen.”

Purin kieltäni niin lujaa, että suuhuni tulvahti raudan maku.

Siskoni oli mennyt naimisiin eldorralaisen kreivin kanssa, joka oli jonkinlaista etäistä sukua kuningattarelle. ”Yhteytemme” pienen eurooppalaisen maan kuninkaallisiin oli varsin kyseenalainen, mutta isäni silmissä aristokraatin titteli oli aristokraatin titteli.

”Tiedän, ettei se ole vitsi”, sanoin ja kurotin teekupin käteeni. Tarvitsin käsilleni tekemistä. ”Mutta minun ei myöskään tarvitse miettiä sitä *juuri nyt*. Käyn treffeillä. Tutkin vaihtoehtojani. New Yorkissa on paljon sinkkumiehiä. Minun pitää vain löytää se oikea.”

Jätin mainitsematta tilanteen huonon puolen: New Yorkissa oli ehkä runsaasti sinkkumiehiä, mutta heteroseksuaalisten, kunnollisten, rehtien, ei-häiritsevän outojen sinkkumiesten joukko oli huomattavasti pienempi.

Viimeisin treffikumppanini yritti raahata minut spiritistiseen istuntoon, jotta olisimme voineet ottaa yhteyden hänen kuolleeseen äitiinsä saadaksemme tämän suostumuksen. Tarpeetonta kai sanoakaan, etten tavannut miestä enää sen jälkeen.

Mutta vanhempieni ei tarvinnut tietää sitä. He saisivat ajatella, että tapailin komeita rahastoperillisiä toisensa jälkeen.

”Olemme antaneet sinulle runsaasti aikaa löytää kunnollinen kumppani kahden viime vuoden aikana.” Vetoomukseni ei ollut tehnyt isään vaikutusta. ”Sinulla ei ole ollut yhtäkään vakavasti otettavaa poikaystävää viimeisen... *subteesi* jälkeen. On selvää, ettet koe samaa kiireen tuntua kuin me, minkä vuoksi otinkin ohjat omiin käsiini.”

Teekuppi jämähti matkalla huulilleni. ”Eli?”

Olin ajatellut, että hänen mainitsemansa tärkeät uutiset liittyivät sisareni tai firmaan. Mutta entä jos...

Vereni jähmettyi.

Ei. Ei se ole mahdollista.

”Eli olen löytänyt sinulle sopivan kumppanin.” Isäni pudotti pomminsa ilman varoituksia tai näkyviä tunteita. ”Jouduin tekemään aika lailla töitä sen eteen, mutta järjestelyt on nyt hoidettu.”

Olen löytänyt sinulle sopivan kumppanin.

Hänen ilmoituksensa palaset räjähtivät rintakehäni läpi ja melkein saivat ulkoisen olemukseni romahtamaan.

Teekuppini kalahteli takaisin alusellessen, mikä sai äitini kurtistamaan paheksuvasti kulmiaan.

Kerrankin minulla oli liikaa muuta mielessäni, jotta olisin huolestunut hänen paheksunnastaan.

Järjestetyt avioliitot olivat ihan tavanomaisia isojen firmojen ja valtapelien maailmassamme. Avioliitot eivät kummunneet rakkaudesta, vaan ne olivat osoitus liittolaisuudesta. Vanhempani naittivat sisareni tittelin vuoksi, ja olin tiennyt, että oma vuoroni koittaisi. En vain ollut odottanut sen koittavan... ihan näin pian.

Karvas sekoitus järkytystä, pelkoa ja kauhua valui kurkustani alas.

Minun oli määrä sitoutua loppuelämäkseni sen jälkeen, kun isäni oli tehnyt ”aika lailla töitä sen eteen”.

Kukapa nainen ei haluaisi kuulla sellaista.

”Olemme antaneet sinun kuhnailla liian kauan, ja tämä liitto on meille äärettömän onnekas”, isäni jatkoi. ”Olen varma, että olet samaa mieltä, kunhan tapaavat hänet illallisella.”

Aiempi tunteiden sekoitus muuttui myrkyksi, joka kalvoi sisuksiani.

”Illallisella? Siis niin kuin *tämän illan* illallisella?” Ääneni kuulosti etäiseltä ja kummalliselta, kuin kuulisin sen painajaisessa. ”Miksette kertoneet etukäteen?”

Tieto järjestetystä avioliitosta oli jo tarpeeksi paha väijytys. Tulevan kihlattuni tapaaminen täysin valmistautumatta oli sata kertaa pahempaa.

Ei ihme, että äiti oli tavallistakin kriittisempi. Hän odotti tulevaa vävyään ruokavieraaksi.

Mahaani kouristi, ja mahdollisuus, että se tyhjentäisi sisältönsä äitini vaalitululle persialaismatolle, ei ollut kaukana.

Kaikki tapahtui liian nopeasti. Kutsu illalliselle, tieto kihlajaisista, lähestyvä tapaaminen – päässäni pyöri, kun yritin pysyä käreillä.

”Hän varmisti vasta tänään, johtuen... aikatauluongelmista.” Isä silitti kädellä paitaansa. ”Täytyy sinun joskus hänet tavata. On aivan sama, tapahtuuko se tänään, ensi viikolla tai kuukauden päästä.”

Itse asiassa se ei ole ihan sama. On ihan eri asia tavata sulhasensa, kun on saanut valmistautua siihen, kuin että hänet viskataan eteeni ilman varoituksen sanaa.

Tiuskaisu muhi mielessäni, mutta tiesin, etten päästäisi sitä suus-tani.

Nenäkkäät vastaukset olivat Laun taloudessa jyrkästi kiellettyjä. Säännöt sitoivat minua edelleen, aikuisenakin, ja tottelemattomuudesta seurasi nopeasti rangaistus ja teräviä sanoja.

”Tahdomme edetä mahdollisimman nopeasti”, äitini puuttui puheeseen. ”Kunnon häiden järjestäminen vie aikaa, ja sulhasesi on, hmm, varsin tarkka yksityiskohdista.”

Kas, miten äiti jo kutsui miestä sulhasekseni, vaikka en ollut häntä kuunaan kohdannut.

”*Mode de Vie* nimesi hänet viime vuonna yhdeksi maailman halutuimmista alle 40-vuotiaista poikamiehistä. Rikas, komea, paljon valtaa. Isäsi on kyllä ylittänyt itsensä.” Äiti taputti isän käsivartta kasvoisäihkyen.

En ollut nähnyt häntä näin innoissaan sen jälkeen, kun hän pääsi Bostonin seurapiirien viinihuutokaupan suunnitteluryhmään vuotta aiemmin.

”Sepä... hienoa.” Pakotettu hymyni alkoi hyytyä.

No, ainakin tulevalla kumppanillani olisi sentään hampaat vielä suussa. Vanhempani olisivat ihan hyvin voineet naittaa minut jollekin raihnaiselle miljardöörille, jolla oli toinen jalka haudassa.

Raha ja status olivat tärkeintä, kaikki muu oli täysin toisarvoista.

Vedin syvään henkeä ja pakotin mieltäni karttelemaan sitä ajatuspolkua.

Kokoa itsesi, Viv.

Vaikka olinkin vanhempieni yllätyksen vuoksi toltani, voisin ajautua paniikkiin myöhemmin, kunhan olisin ensin selviytynyt illasta. En voisi kieltäytyä naimakaupasta. Jos kieltäytyisin, vanhempani katkaisivat välimme.

Sen lisäksi tuleva aviomieheni – mahaani kouraisi taas – saapuisi hetkenä minä hyvänsä enkä voisi järjestää kohtausta.

Pyyhkäisin kämmeneni reittä vasten. Minua pyörrytti, mutta pidin kiinni aina kotona käyttämästäni naamiosta. *Viileä. Rauhallinen. Kunnioitettava.*

”No niin.” Nielaisin sappinesteen ja teeskentelin kepeää sävyä. ”Onko herra Täydellisellä nimikin, vai tunnetaanko hänet vain pankkitilinsä summasta?”

En muistanut kaikkia, jotka olivat olleet *Mode de Vien* listalla, mutta ne, jotka muistin, eivät varsinaisesti valaneet minuun luottamusta. Jos hän –

”Tuntemattomat tuntevat hänet pankkitilin summasta. Valikoidut ystävät ja perheenjäsenet nimellä.”

Takaani kuuluva syvä, odottamaton ääni jähmetti selkärankani. Se kuului niin läheltä, että saatoin tuntea sanojen rymisevän selkääni vasten. Ne valuivat ylitseni kuin auringon lämmittämä hunaja – täyteläisinä ja aistillisina, ryyditettyinä kevyellä italialaisella aksentilla, joka sai jokaisen hermopäätteen kihelmöimään nautinnollisesti.

Ihoni alle tulvahti lämpö.

”Ah, siinähan sinä olet.” Isäni nousi seisomaan, omituisen voitonriemuinen hohde silmissään. ”Kiitos, että pääsit tulemaan näin lyhyellä varoitusajalla.”

”Miten voisin jättää käyttämättä tilaisuuden tavata viehättävä tytätäresi?”

Hitunen sarkasmia tahri sanan ”viehättävä” ja huuhtoi mennessään orastavan ihastukseni miehen ääneen, kaikista mahdollisista asioista.

Jää raivasi tieltään lämmön suonissani.

Se siitä herra Täydellisestä.

Olin oppinut luottamaan vaistoihini ihmisten suhteen, ja vaistoni kertoi, että äänen omistaja oli yhteisestä illallisesta ihan yhtä innoissaan kuin minäkin.

”Vivian, tervehdi vierastamme.” Jos äitini hymyilisi yhtään sähkövämmin, hänen kasvonsa halkeaisivat.

Puolittain odotin, että hän painaisi kämmenensä poskeaan vasten ja huokaisi kuin ihastunut koulutyttö.

Työnsin häiritsevän ajatuksen mielestäni. Sitten nostin pääni pystyyn.

Nousin seisomaan.

Käännyin.

Ja kaikki ilma tyhjjeni keuhkoistani.

Tuuheat, mustat hiukset. Oliivinvärinen iho. Lievästi vino nenä, joka vain korosti eikä suinkaan vähentänyt hänen rosoisen maskuliinista viehätyivoimaansa.

Tuleva aviomieheni oli puvun sisälle valettu murskain. Ei sovin naisen komea, mutta niin voimakas ja vangitseva, että hänen hahmonsensa nielaisi jokaisen happimolekyylin huoneesta, kuin vastasyntyneen tähden ahmaiseva musta aukko.

Oli olemassa yleismaailmallisen hyvännäköisiä miehiä, ja sitten oli *hän*.

Ja toisin kuin hänen äänensä, hänen kasvonsa olivat helposti tunnistettavat.

Järkytyin sydämeni pohjia myöten.

Mahdotonta. Ei ollut mitenkään mahdollista, että hän olisi tuleva aviomieheni. Tämän oli pakko olla jokin vitsi.

”Vivian.” Äitini nuhteli minua nimelläni.

Ai niin. Illallinen. Sulhanen. Tapaaminen.

Ravistauduin hölmistyksestäni ja loihdin kasvoilleni väkinäisen mutta kohteliaan hymyn. ”Vivian Lau. Hauska tavata.”

Ojensin käteni.

Kesti hetken, ennen kuin hän tarttui siihen. Sitten lämmin voima nielaisi kämmeneni ja lähetti sähköisen värityksen pitkin käsivarttani.

”Niin vähän ajattelinkin, kun äitisi sanoi nimesi niin monta kertaa.” Hänen laiskasti venyttävä puhetapansa teki toteamuksesta vitsein, mutta hänen katseensa kovuus kertoi, että se oli kaukana vitsistä. ”Dante Russo. Ilo on minun puolellani.”

Taas sama pilkallisuus, hienovaraisena mutta veitsenterävänä.

Dante Russo.

Russo-yhtymän toimitusjohtaja, Fortune 500 -listan legenda, ja mies, joka oli aiheuttanut kohun Frederick-luonnonsuojelusäätiön gaalassa kolme iltaa aiemmin. Hän ei ollut pelkästään yksi tavoitteluvimmista poikamiehistä; hän oli tavoitelluin poikamies. Vaikeasti saavutettava miljardööri, jonka jokainen nainen halusi mutta jota kukaan ei saanut.

Hän oli kolmekymmentäkuusivuotias, tunnetusti naimisissa työnsä kanssa, eikä hän ollut koskaan aiemmin osoittanut minkäänlaista kiinnostusta hyvästellä poikamiehen elämäntapaansa.

Miksi siis kaikista maailman ihmisistä Dante Russo suostuisi järjestettyyn avioliittoon?

”Esittäytyisin pankkitilini saldolla”, hän sanoi. ”Mutta olisi epäkohteliasta asettaa sinut tuntemattomien kategoriaan, kun ottaa huomioon illan aterian syyn.”

Hänen hymyssään ei näkynyt lämmön häivääkään.

Poskiani kuumotti hänen muistuttaessaan, että hän oli kuullut vitsini. En ollut sanonut sitä pahalla, mutta muiden rahoista keskustelemista pidettiin moukkamaisena, vaikka kaikki tekivätkin sitä salaa.

”Sepä huomaavaista.” Viileä vastaukseni kätki häpeäni. ”Älkää huoliko, herra Russo. Jos tahtoisin tietää rahallisen arvonne, voisin googlata sen. Olen varma, että se on yhtä helposti tarjolla kuin huhut legendaarisesta viehätysvoimastanne.”

Hänen silmissään välähti, mutta hän ei tarttunut syöttiini.

Sen sijaan katsoimme toisiamme silmiin latautuneen hetken veran. Sitten hän veti käteensä omastani ja antoi kliinisen, etäisen katseensa kulkea kehoni poikki.

Kätteni kihelmöi lämmöstä, mutta kaikkialla muualla ihoni tuntui kylmältä, kuin välinpitämätön jumala olisi kohdannut kuolevaisen.

Jäykistyin taas Danten tarkkailun alla. Tulin äkkiä äärimmäisen tietoiseksi Cecelia Laun hyväksymästä tweedkankaisesta jakkupuvustani, helmikorvakoruistani ja matalakorkoisista avokkaistani. Olin jopa vaihtanut punaisen suosikkihuulipunani neutraaliin väriin, josta äitini piti.

Tämä oli normaali uniformuni, kun kävin vanhempieni luona, ja päätellen siitä, miten Danten huulet kapenivat, hän ei ollut innoissaan.

Sekoitus hermostusta ja ärtymystä väänsi vatsaani, kun tummat, anteeksiantamattomat silmät löysivät taas katseeni.

Olimme vaihtaneet vain kourallisen sanoja, mutta tiesin jo vaitonvaraisesti kaksi asiaa.

Ensinnäkin Dantesta tulisi sulhaseni.

Toiseksi saattaisimme tappaa toisemme jo ennen alttarille pääsyä.

LUKU 3

Dante

”Häät pidetään puolen vuoden kuluttua”, Francis sanoi. ”Siinä on riittävästi aikaa suunnitella kunnan juhlat ilman, että odotusta pitää turhaan venyttää. Kuulutukset pitäisi kuitenkin julistaa saman tien.”

Hän hymyili eikä näyttänyt vihjaustakaan käärmeestä, joka väijyi kerällä hänen ystävällisen sävynsä ja ilmeensä alla.

Olimme siirtyneet ruokasaliin pian saapumiseni jälkeen, ja keskustelu oli välittömästi kääntynyt häiden suunnitteluun.

Inho pyyhkäisi lävitseni. *Tietenkin* hän haluaisi kaikkien tietävän, mahdollisimman pian, että hänen tyttärensä oli saamassa itselleen Russon.

Francisin kaltaiset miehet olivat valmiit tekemään mitä tahansa kohentaakseen yhteiskunnallista asemaansa, he saattoivat jopa rohkaistua kiristämään minua omassa toimistossani kaksi viikkoa sitten, heti isoisäni kuoleman jälkeen.

Raivo syttyi taas rinnassani. Jos olisin saanut vapaasti valita, hän ei olisi päässyt lähtemään New Yorkista täysissä ruumiin voimissa.

Valitettavasti käteni olivat sidotut, vertauskuvallisesti, ja minun oli leikittävä mukana, kunnes keksisin keinon siteiden katkomiseksi.

Ainakin suurimmaksi osaksi.

”Eikä pidetä.” Kiedoin sormeni viinilasin varren ympärille ja kuvittelin kuristavani sen sijaan Francisin kaulaa. ”Kukaan ei usko, että menisin naimisiin niin kiireisellä aikataululla, paitsi jos jokin olisi vialla.”

Kuten että tyttäresi olisi raskaana ja kiirehtisimme siksi avioon. Vihjaus sai kaikki liikahtamaan tuoleillaan. Pidin itse kasvoni ilmeettöminä ja ääneni kyllästyneenä.

Itsehillintä ei ollut minulle luontaista. Jos en pitänyt jostakusta, tein sen hitto vie selväksi, mutta erikoinen tilanne vaati erikoisia toimia.

Francisin suu kaventui. ”Mitä sitten ehdottaisit?”

”Vuosi on järkevämpi aika.”

Ei ikinä olisi ollut parempi, mutta valitettavasti se ei ollut vaihtoehto. Vuosi saisi luvan riittää. Aika oli tarpeeksi lyhyt, jotta Francis suostuisi siihen, ja tarpeeksi pitkä, jotta ehtisin löytää ja tuhota kiristyksen mahdollistavat todisteet. Toivottavasti.

”Kuulutuksetkin kannattaa julkistaa myöhemmin”, sanoin. ”Kuukausi antaa meille tarpeeksi aikaa kehittää kunnon tarinan, ottaen huomioon, että tytärtäsi ja minua ei ole ennen edes nähty yhdessä.”

”Ei tarinan kehittämiseen kuukautta tarvita”, hän kivahti.

Vaikka järjestetyt avioliitot olivat suihkuseurapiireissä tavanomaisia, asianomaiset venyivät monenmoiseen peittääkseen liiton solmimisen perimmäisen syyn. Sen myöntämistä, että oma suku liittyi toiseen sukuun pelkästään statuksen vuoksi, pidettiin vulgaarina.

”Kaksi viikkoa”, hän tokaisi. ”Julkaisemme tiedon samana viikonloppuna, kun Vivian muuttaa luoksesi.”

Leukani kiristivät. Vivian jäykistyi vieressäni. Hänelle tuli selvätikin yllätyksenä, että hänen pitäisi muuttaa ennen häitä.

Se oli yksi Francisin vaatimuksista vastineeksi suunsa pitämisestä tukossa, ja odotin sitä jo kauhulla. Inhosin sitä, että ihmiset tunkeutuivat henkilökohtaiseen tilaani.